

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (pirmā palāta)

2006. gada 7. jūlijā *

Lieta T-319/05

Šveices Konfederācija, ko pārstāv Z. Hirsbruners [*S. Hirsbrunner*] un U. Soltēss [*U. Soltész*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv F. Benjons [*F. Benyon*], M. Hutunens [*M. Huttunen*] un M. Nijjārs [*M. Niejahr*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv K. D. Kvasovskis [*C.-D. Quassowski*] un A. T'imane [*A. Tiemann*], pārstāvji, kam palīdz T. Masings [*T. Masing*], advokāts,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — vācu.

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam, lasot to kopā ar Nolīguma starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par gaisa transportu 20. pantu Komisijas 2003. gada 5. decembra Lēmumā 2004/12/EK par Nolīguma starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par gaisa transportu 18. panta 2. punkta pirmā teikuma un Padomes Regulas (EEK) Nr. 2408/92 piemērošanas kārtību (Lieta *TREN/AMA/11/03* — Vācijas veiktie pasākumi saistībā ar lidmašīnu nolaišanos Čīrihes lidostā) (OV 2004, L 4, 13. lpp.)

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*], tiesneši Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*] un V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*], sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

- ¹ Atbilstoši Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 40. panta pirmajai un otrajai daļai, kas tāpat piemērojamas tiesvedībā Pirmās instances tiesā saskaņā ar minēto statūtu 53. panta pirmo daļu:

“Dalībvalstis un Kopienu iestādes var iestāties lietās, ko izskata Tiesa.

Tādas tiesības ir arī visām citām personām, kas konstatē, ka Tiesā iesniegtas lietas iznākums skar to intereses, ja vien tā nav lieta starp dalībvalstīm, starp Kopienu iestādēm vai starp dalībvalstīm, no vienas puses, un Kopienu iestādēm, no otras puses.”

Tiesvedība Tiesā un Pirmās instances tiesā (lieta C-70/04; pēc tam, kad Tiesa to nodeva izskatīšanai Pirmās instances tiesā, — lieta T-319/05)

- 2 Ar prasības pieteikumu, kurš Tiesas kancelejā saņemts 2004. gada 13. februārī un reģistrēts ar numuru C-70/04, Šveices Konfederācija lūdza atcelt Komisijas 2003. gada 5. decembra Lēmumu 2004/12/EK par Eiropas Kopienas un Šveices Konfederācijas Nolīguma par gaisa transportu 18. panta 2. punkta pirmā teikuma un Padomes Regulas (EEK) Nr. 2408/92 piemērošanas kārtību (Lieta *TREN/AMA/11/03* — Vācijas veiktie pasākumi attiecībā uz lidmašīnu nolaišanos Cīrihes lidostā) (OV 2004, L 4, 13. lpp.; turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”).
- 3 Apstrīdētā lēmuma pamatā ir Šveices Konfederācijas 2003. gada 10. jūnija sūdzība pret Vācijas Federālā civilās aviācijas biroja 2003. gada 15. janvārī pieņemto Vācijas Gaisa satiksmes noteikumu 213. īstenošanas regulu. Šajā regulā ir noteikta jaunā nolaišanās kārtība Cīrihes lidostā lidmašīnām, kas šķērso Vācijas teritoriju. Minētie pasākumi ir paredzēti, lai samazinātu trokšņa kaitīgumu, ko pāri lidojošās lidmašīnas rada attiecīgās uz ziemeļiem no Vācijas un Šveices robežas esošajās pilsētās.
- 4 Šveices Konfederācija cēla prasību, pamatojoties uz EKL 230. pantu, lasot to kopā ar Nolīguma starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par gaisa transportu

20. pantu (OV 2002, L 114, 73. lpp.; turpmāk tekstā — “Nolīgums par gaisa transportu”), saskaņā ar kuru:

“Visi jautājumi par to lēmumu derīgumu [spēkā esamību], kurus Kopienas iestādes pieņēmušas, pamatojoties uz to pilnvarām saskaņā ar šo nolīgumu, ir Eiropas Kopienų Tiesas ekskluzīvā kompetencē.”

- 5 Ar telefaksu, kas Tiesas kancelejā saņemts 2004. gada 27. maijā, *Landkreis Waldshut* [Valdshūtas pašvaldība] lūdza atļauju iestāties lietā atbildētājas prasījumu atbalstam lietā C-70/04, kas pēc tam, kad Tiesa to nodeva izskatīšanai Pirmās instances tiesā, kļuva par lietu T-319/05. *Landkreis Waldshut* ir netālu no Šveices robežas esoša Vācijas pašvaldības teritorija, kuru šķērso lidmašīnas, kas nolaižas Cīrihes lidostā, un attiecībā uz kuru ir vērsti trokšņa kaitīguma samazināšanai paredzētie Vācijas pasākumi, uz kuriem attiecas Apstrīdētais lēmums.
- 6 Pieteikums par iestāšanos lietā lietas dalībniekiem tika izsniegts saskaņā ar Tiesas Reglamenta 93. panta 2. punktu. Ar 2004. gada 18. un 23. jūnija vēstulēm Komisija un Šveices Konfederācija iesniedza savus apsvērumus par pieteikumu par iestāšanos lietā.
- 7 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2004. gada 21. jūlija rīkojumu Vācijas Federatīvajai Republikai tika ļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 8 Ar 2005. gada 14. jūlija rīkojumu lietā C-70/04 Šveices Konfederācija/Komisija (Krājumā nav publicēts) Tiesa šo lietu nodeva izskatīšanai Pirmās instances tiesā. Šī rīkojuma 21. punktā Tiesa norāda, pirmkārt, ka, pat pieņemot, ka Šveices

Konfederācija ir jāpielīdzina dalībvalstīm, jāatzīst, ka dalībvalstu prasības, kas celtas pret Komisijas lēmumu, pirmajā instancē turpmāk izskata Pirmās instances tiesa, jo tās ir EKL 230. pantā minētās prasības, kuras saskaņā ar EKL 225. pantu netiek nodotas tiesas palātai un ietilpst vienīgi Tiesas jurisdikcijā atbilstoši Tiesas Statūtu 51. pantam tajā versijā, kas ir spēkā pēc Padomes 2004. gada 26. aprīļa Lēmuma 2004/407/EK, *Euratom*, ar ko groza 51. un 54. pantu Protokolā par Eiropas Kopienu Tiesas Statūtiem, pieņemšanas (OV L 132, 5. lpp.; labojums OV L 194, 3. lpp.).

- 9 Otrkārt, Tiesa 22. punktā norāda, ka, ja Šveices Konfederācija, ņemot vērā it īpaši Nolīguma par gaisa transportu īpašo kontekstu, ir jāpielīdzina nevis dalībvalstij, uz kuru attiecas EKL 230. panta otrā daļa, bet gan ir jāuzskata par juridisku personu minētā panta ceturrtās daļas izpratnē, tad arī šādā gadījumā prasību pirmajā instancē izskata Pirmās instances tiesa, kā paredzēts minētajā Līguma noteikumā, un tā tādējādi ir jānodod izskatīšanai Pirmās instances tiesā saskaņā ar Tiesas Statūtu 54. panta otro daļu.
- 10 Pastāvot šādiem apstākļiem, Tiesa nolēma, ka prasība pirmajā instancē katrā ziņā bija jānodod izskatīšanā Pirmās instances tiesā saskaņā vai nu ar Lēmumu 2004/407, vai ar Tiesas Statūtu 54. panta otro daļu.
- 11 2006. gada 30. martā pirmās palātas priekšsēdētājs *Landkreis Waldshut* pieteikumu par iestāšanos lietā nodeva Pirmās instances tiesai saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 116. panta 1. punkta trešo daļu.

***Landkreis Waldshut* pieteikums par iestāšanos lietā un lietas dalībnieku apsvērumi**

- 12 Sava pieteikuma par iestāšanos lietā atbalstam *Landkreis Waldshut* apgalvo, ka tai nevar liegt iestāties lietā, pamatojoties uz Tiesas Statūtu 40. panta otro daļu, jo

Šveices Konfederācija nav dalībvalsts minētā noteikuma izpratnē. Šajā sakarā Nolīguma par gaisa transportu 20. pants, kurā noteikta tikai Tiesas jurisdikcija konkrētās lietās, nepielīdzina Šveices Konfederāciju dalībvalstij Tiesas Statūtu 40. panta otrās daļas izpratnē. Tas pats attiecas uz gadījumu, kad valsts ir noslēgusi starptautisku nolīgumu ar Komisiju (Tiesas 1983. gada 23. februāra rīkojums apvienotajās lietās 91/82 R un 200/82 R *Chris International Foods/Komisija, Recueil*, 417. lpp.; Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 1998. gada 14. augusta rīkojums lietā T-44/98 R *Emesa Sugar/Komisija, Recueil*, II-3079. lpp., 26. un turpmākie punkti).

- 13 Turklāt *Landkreis Waldshut* ieinteresētība prāvas iznākumā izriet no tā, ka tai kā publisko tiesību reģionālajai iestādei ir jāveicina tās iedzīvotāju labklājība un jāpārvalda tās teritorija. Tādējādi minētā lieta skar *Landkreis Waldshut* arī no teritoriālā un materiālā viedokļa, jo trokšņa kaitīgums, kuru novērst tiecas Apstrīdētais lēmums, tiek radīts tās teritorijā un ietekmē tās iedzīvotājus. Turklāt *Landkreis Waldshut* piedalījās strīdīgo lidojumu ierobežojumu pieņemšanā (ar Vācijas Gaisa satiksmes noteikumu 213. īstenošanas regulu), kā arī informēja Komisiju administratīvās procedūras laikā.
- 14 Komisija atzīst, ka prāvas iznākums skar *Landkreis Waldshut* intereses, vienlaikus jautājot, vai tās iestāšanos lietā neliedz Tiesas Statūtu 40. panta otrā daļa. Šajā sakarā Komisija atzīmē, ka, kaut arī tā ir taisnība, ka Šveices Konfederācija nav dalībvalsts šī noteikuma izpratnē, tomēr ir jāņem vērā, ka šī valsts ir pielīdzināta Kopienas dalībvalstīm Nolīguma par gaisa transportu pielikumā uzskaitīto regulu un direktīvu piemērošanas nolūkā.
- 15 Norādījusi, pirmkārt, ka Tiesas Statūti nav pieminēti minētā nolīguma pielikumā un tāpēc Šveices Konfederācijas pielīdzināšana dalībvalstij nenotiek minēto Statūtu piemērošanas gadījumā, un, otrkārt, ka Tiesas Statūtu 40. panta otrajā daļā

paredzētais aizliegums attiecībā uz tiesībām iestāties lietā, kuras arī ir paredzētas šajā noteikumā, ir izņēmums, kurš ir jāinterpretē sašaurināti, Komisija tomēr uzskata, ka šis aizliegums šajā gadījumā ir jāpiemēro *mutatis mutandis*. Aizliegumu pamato tas, ka prāvas starp dalībvalstīm vai Kopienas iestādēm atšķiras no citām prāvām ar to, ka lietas dalībnieki tajās parasti piedalās nevis privātās interesēs, bet gan viņu suverēnajai varai pakļautās vispārīgās sabiedrības interesēs un pat “institucionālās interesēs”. Tādējādi būtu pretrunīgi, ja šādās prāvās, citiem lietas dalībniekiem iestājoties lietā, tiktu izvirzītas privātas intereses. Aizliegums Tiesas Statūtu 40. panta otrajā daļā ir paredzēts tieši, lai izvairītos no šādas pretrunas. Attieksme pret *Landkreis Waldshut* nevar būt atšķirīga salīdzinājumā ar citu privātu uzņēmumu, kuram, piemēram, iestāšanās šāda veida lietā ir liegta, jo Tiesas Statūtu 40. pantā tiek izšķirtas tikai, pirmkārt, dalībvalstis vai Kopienas iestādes un, otrkārt, — “visas citas personas”.

16 Tomēr, tā kā Tiesa vēl nav lēmusi par šo jautājumu un tā kā tas ir jautājums, kurš Tiesai ir jāizskata pēc savas iniciatīvas, tad Komisija atturas izvirzīt prasījumus šajā sakarā un paļaujas uz Pirmās instances tiesas lēmumu.

17 Šveices Konfederācija prasa noraidīt *Landkreis Waldshut* pieteikumu par iestāšanos lietā, uzsverot, ka šāda iestāšanās lietā ir aizliegta saskaņā ar Tiesas Statūtu 40. panta otro daļu un vienlīdzīgas attieksmes principu. Šāda iestāšanās lietā nevarētu notikt, ja šo prasību būtu cēlusi dalībvalsts, jo Tiesas Statūtu 40. panta otrajā daļā ir paredzēts, ka prāvas starp dalībvalstīm, no vienas puses, un Kopienas iestādēm, no otras puses, iestāties lietā var tikai dalībvalstis un Kopienas iestādes, turpretim citām personām nav šādas iespējas. Līdz ar to lietā attiecībā uz Nolīgumu par gaisa transportu arī Šveices Konfederācijai ir jābūt iespējai atsaukties uz šo procesuālo noteikumu saskaņā ar vienlīdzīgas attieksmes principu.

- 18 Turklāt Šveices Konfederācija norāda, ka *Landkreis Waldshut* ir jāaizliedz iestāties lietā tāpēc, ka Vācijas Federatīvā Republika ir iestājusies lietā. Šeit būtu jāpiemēro Tiesas nostiprinātais princips (Tiesas 1986. gada 10. jūlija spriedums lietā 282/85 *DEFI/Komisija, Recueil*, 2469. lpp.), saskaņā ar kuru subjekts nevar izmantot tiesību aizsardzības līdzekli, ja par to augstāks subjekts jau izmanto šo tiesību aizsardzības līdzekli un ja attiecīgā subjekta intereses ietilpst augstākā subjekta interesēs vai sakrīt ar tām.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 19 Pirmkārt, jāatzīmē, ka pieteikums par iestāšanos lietā tika iesniegts saskaņā ar formālajām prasībām un Tiesas Reglamenta 93. panta 1. punktā paredzētajā termiņā.
- 20 Otrkārt, jāatzīmē, ka *Landkreis Waldshut* ir pamatojusi savu ieinteresētību prāvas iznākumā šajā lietā. Šī ieinteresētība izriet no tā, ka *Landkreis Waldshut* dēļ Vācija veica minētos pasākumus, uz kuriem attiecas Apstrīdētais lēmums, un ka lidmašīnas, kas nolaižas vai paceļas no Cīrihes lidostas, šķērso tās teritoriju un ietekmē iedzīvotājus. Turklāt pretēji tam, ko apgalvo Šveices Konfederācija, *Landkreis Waldshut* interesi iestāties lietā nevar jaukt ar Vācijas Federatīvās Republikas interesi iestāties lietā. Vācijas Federatīvā Republika iestājas šajā lietā saskaņā ar Tiesas Statūtu 40. panta pirmo daļu, atbilstoši kurai “dalībvalstis un Kopienų iestādes var iestāties lietās, ko izskata Tiesa”, un tai nav jāpierāda ieinteresētība lietas iznākumā. Tādējādi Vācijas Federatīvās Republikas iestāšanās lietā saskaņā ar Tiesas Statūtu 40. panta pirmo daļu nekādā ziņā nevar liegt *Landkreis Waldshut* vai “visām citām personām, kas konstatē, ka [Tiesā iesniegtas] lietas iznākums skar to intereses”, iestāties lietā saskaņā ar šī noteikuma otro daļu.

21 Treškārt, tas, ka Šveices Konfederācija var tikt pielīdzināta Kopienas “dalībvalstij” Nolīguma par gaisa transportu pielikumā uzskaitīto regulu un direktīvu piemērošanas nolūkā, nevar liegt procesuālās tiesības, kādas ir piešķirtas privātpersonām saskaņā ar Tiesas Statūtiem. Tiesas Statūtu 40. panta otrajā daļā ir paredzētas tiesības iestāties lietā personām, kas konstatē, ka Tiesā iesniegtās lietas iznākums skar to intereses. Šo procesuālo tiesību iestāties lietā, kas izriet no tiesībām tikt uzklausiņam, izņēmumi ir jāinterpretē sašaurināti. Tāpēc Šveices Konfederācija, nebūdamā Kopienas dalībvalsts, nevar atsaukties uz Tiesas Statūtu 40. panta otrās daļas noteikumiem, kas liedz iestāties lietās starp dalībvalstīm, starp Kopienas iestādēm vai starp dalībvalstīm, no vienas puses, un Kopienas iestādēm, no otras puses, visām citām personām, kas nav dalībvalstis un Kopienas iestādes. Šis aizliegums, kas ir paredzēts Tiesas Statūtu 40. panta otrajā daļā un piemērojams tiesvedībā Pirmās instances tiesā saskaņā ar minēto Statūtu 53. panta pirmo daļu, attiecas tikai uz lietām starp dalībvalstīm vai Kopienas iestādēm.

22 Šī paša iemesla dēļ Šveices Konfederācija nevar prasīt īstenot minēto aizliegumu, pamatojoties uz to, ka tā pārstāv tās suverēnajai varai pakļautās vispārīgās sabiedrības intereses un pat “institucionālās intereses” un ka līdz ar to prāva starp to un Komisiju šajā gadījumā ir jāpielīdzina prāvai starp dalībvalsti un Kopienas iestādi, kurā var iestāties subjekti ar līdzīgām interesēm, proti, citas dalībvalstis un Kopienas iestādes. Ar šīm līdzīgajām interesēm, ņemot vērā iepriekš minēto principu par sašaurinātu interpretāciju, vien nepietiek, lai varētu aizliegt izmantot procesuālās tiesības, kādas *Landkreis Waldshut* izriet no Tiesas Statūtu 40. panta otrās daļas, ja *Landkreis Waldshut* ir konstatējusi, ka lietas iznākums skar tās intereses. Valsts, kas nav Kopienas dalībvalsts, nevar prasīt priekšrocības, kādas dalībvalstīm un Kopienas iestādēm piešķir ar Tiesas Statūtiem, lai aizskartu minētajos Statūtos skaidri paredzētās procesuālās tiesības “visām citām personām, kas konstatē, ka [Tiesā iesniegtas] lietas iznākums skar to intereses”.

23 Līdz ar to no iepriekš minētā izriet, ka *Landkreis Waldshut* ir konstatējusi, ka prāvas iznākums skar tās intereses, un ka līdz ar to tai ir jāļauj iestāties lietā saskaņā ar

Tiesas Statūtu 40. panta otro daļu, kas tiesvedībā Pirmās instances tiesā ir piemērojama saskaņā ar minēto Statūtu 53. panta pirmo daļu. *Landkreis Waldshut* tiesības ir tās, kas ir paredzētas Tiesas Reglamenta 116. panta 2. un 4. punktā.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) **atļaut *Landkreis Waldshut* iestāties lietā T-319/05 atbildētājas prasījumu atbalstam;**
- 2) **sekretāram visu procesuālo dokumentu kopijas izsniegt *Landkreis Waldshut*;**
- 3) **noteikt *Landkreis Waldshut* termiņu, kādā rakstveidā iesniedzami pamati un argumenti savu prasījumu atbalstam;**
- 4) **lēmumu par tiesāšanās izdevumiem atlikt.**

Luksemburgā, 2006. gada 7. jūlijā.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

R. García-Valdecasas